

Üres

A kő le a hegyről,
az anyag a pusztulás felé.

Egy mocsárréten látom magam,
kidőlt fa korhadó törzsén.
Fogaim nikotinsárgák,
bőröm cserzett,
fejemen avas keménykalap.
Szürkület van, köd, és szemerkélő eső.
Nincs hová.
Cigaretta gyújtok.

Kísért ez az üresség.
Ugyanakkor Sisyphost is látom,
a kővel,
ahogy újra nekifeszül.

Ottmarad

Eltelt.
Leégett a nyakam, a karom is.
De a fáradtság nagyheti rajtam.
Beszélsz hozzám,
de a szavaid nem értem.

Először estél a földre,
és aki nem kelt fel – úgy tűnik –,
én vagyok.

Legénytánc

Hallotta, hogy a nagyapja gyerekkorában még volt, hogy az itt maradt barát a sírnál eljárta a legénytáncot.

Ő már nem tudja, hogyan kell,
és nem tudja, hogy a legénytánc mi volt.
Így nem tudhatja azt sem, mit jelent
föld alá temetni,
és milyen az, aki felül áll.

Fák és cserjék határozója

Abbahagytam, félbehagytam a növények rendszerezését.
Az ajándék, – mert ajándéknak készült –, csak félig kész,
és pontatlan, és alig használható.

Csak néhány emléket és a latin neveket hangsúlyozza,
mintha az emlékek hozzátartoznának a latin nevekhez.
A fákat és a cserjéket jegyezd meg ezért,
Sambucus, Viburnum, Fagus: nemzetségük szerint.
Jegyezd meg őket legalább, vagy legalább a bükköt,
a Fagus-t a Naszály meredek lejtőin észak felé,
azt jegyezd meg, arra még nem is jártál.

Elfogadod? A bükköst, ezt a hűvös erdőrészletet?
Lepd meg magad, és a latin nevekhez
képzeld hozzá emlékeidből bármit!
Csupa szép és jó emlék. Ezért inkább
meg sem kérdezem, miket látsz, ha elképzeled,
– bár örülnél talán –,
a bükkfákat milyennek látod?

■ **Makáry Sebestyén** (Budapest, 1992). Balta és fejsze való a kezébe, favágással keresi a zsebpénzét. A növények, a természet iránti érdeklődése már korábban megmutatkozott, de a biológia szakról kirúgták. A Szerdai Szalon irodalmi alkotókör tagja, az ELTE magyar – történelem tanárszakán másodéves hallgató. Vácon lakik, a Naszályt, a Börzsönyt és a Dunát járja, az ablakából a DOM-ra látni.